

סירת האביריחים

מאת שמעון צבר

קטנה להונגיקונג, תמורת שמונה מאות דולאר, ומאו ועד עכשיו מעביר איציק חבילה אחת כזו בכל הפלגה. מה יש לעזאזל באותה חבילה. כבר שנה ורבע שהוא מעביר זאת ואף פעם לא שאל את עצמו, מה יש בה באותה חבילה. בעסקים כאלה אין הסקרנות מביאה תועלת. בכל זאת, היה רוצה לדעת כמה יכול להיות שחיה של חבילה קטנה זו, אם כדאי למישהו לשלם שמונה מאות דולר, רק כדמי משלוח?

חצו את הים התיכון, כעבור שלושה ימים וחצי, הגיעו לפורט-סעיד. הצטיידו במים ודלק והמשיכו דרך התעלה לים סוף. החום מעל הים האדום היה כבד מאוד וחמסיני ואי-ציק העביר את המזרון שלו אל הסיפון. בגעועים השקיף על שרשרת הרי החוף הצבועים סגול, בלהט השמש השורף. הם הזכירו לו את אילת ואת שרשרת הרי אדום. לא התגעגע אל החברה שנשארו בארץ. מאוסים היו בעיניו, כחבר פטפטנים ריקים. עדיין זכר את הלחישות הארסיות ואת הרמיזות שהיו עושים מאחורי גבו, לאחר שהעתונים פירסמו את משפט ההברחה ואת הקנס שהטילו עליו.

עדין, בומביי, קולומבו, סינגפור וסייגון. בכל מקום עיבד נת סולון יום או יומיים. בקוצר רוח ציפה שגיעו להונג-קונג. אף-על-פי שלא פחד, היה ליבו רוגש ורוטט במין חרדה, בכל פעם שהיה צריך להכניס או להוציא את החבילה. ידע שזה הכל עניין של מול ולא של שכל. פתאים נטפלים למישהו ועושים לו חימוש ופתאים לא.

יום לפני שהיו צריכים להגיע להונגיקונג, התחיל איציק בסידורים. בדק את החבילה במחבוא. חזר שוב על הור-איתו בפני פיאר, חברו לתא ושותפו לעסקים כאלה. למרות שסדרו אותו כבר פעם, נשאר דבק בעקרון שאת החבר לתא מוכרחים לשתף, כי להסתיר ממנו ממילא אי

הבליחו את המישטח הרוגע. כיוון שעוד נשאר זמן לתחילת המשמרת שלו, התישב לו איציק בכסא נוח עזוב על הסיפון והטיל פיסות נייר על מעבר למעקה.

איציק השמן לא היה כל כך שמן כמו שאפשר היה להסיק מהכינוי שדבק בו. בסך הכל היה בחור מוצק ובעל שרירים. כיוון שקומתו נמוכה היתה ותאבוננו בריא, קראו לו איציק השמן. בעל שרירים היה ובמהלומת אגרוף אחת מסוגל היה למחוק פרצוף. מקודם היה על אחת מאוניות המשא של צי-ס. התגלגל לשם מחיל-הים ואל חיל-הים התגלגל מהפלמ"ח. תעודת יוחסין יותר כחולה מזו אי-אפשר להשיג היום אפילו בחנות צבעים. עד שכיתת הימ"איים הגדולה עבד כאיש סיפון באותה איגיה, וכשנגמרה השביתה חזר, אך הסתכסך עם הממנים עליו עד שהעבירוהו לאוניה אחרת. גם שם לא הסתדר ומי יודע כמה זמן היה מתגלגל אילולי נתפס יום אחד עם שעוניידי מוכרחים. בסך הכל הטילו עליו בית-המשפט קנס של חמישים לירות, אבל הרעש סביב העניין היה גדול וכתוצאה ממנו לא חזר יותר לעבודה בים. ניסה להתישב באילת. ראוהו גם בסדום, אך בסופו של דבר עקר למרסיי ופישהו סידר לו גיב על סיפונה של סולון, אונית משא צרפתית על קח המורה הי רחוק, מארסיי ויקוהאמה.

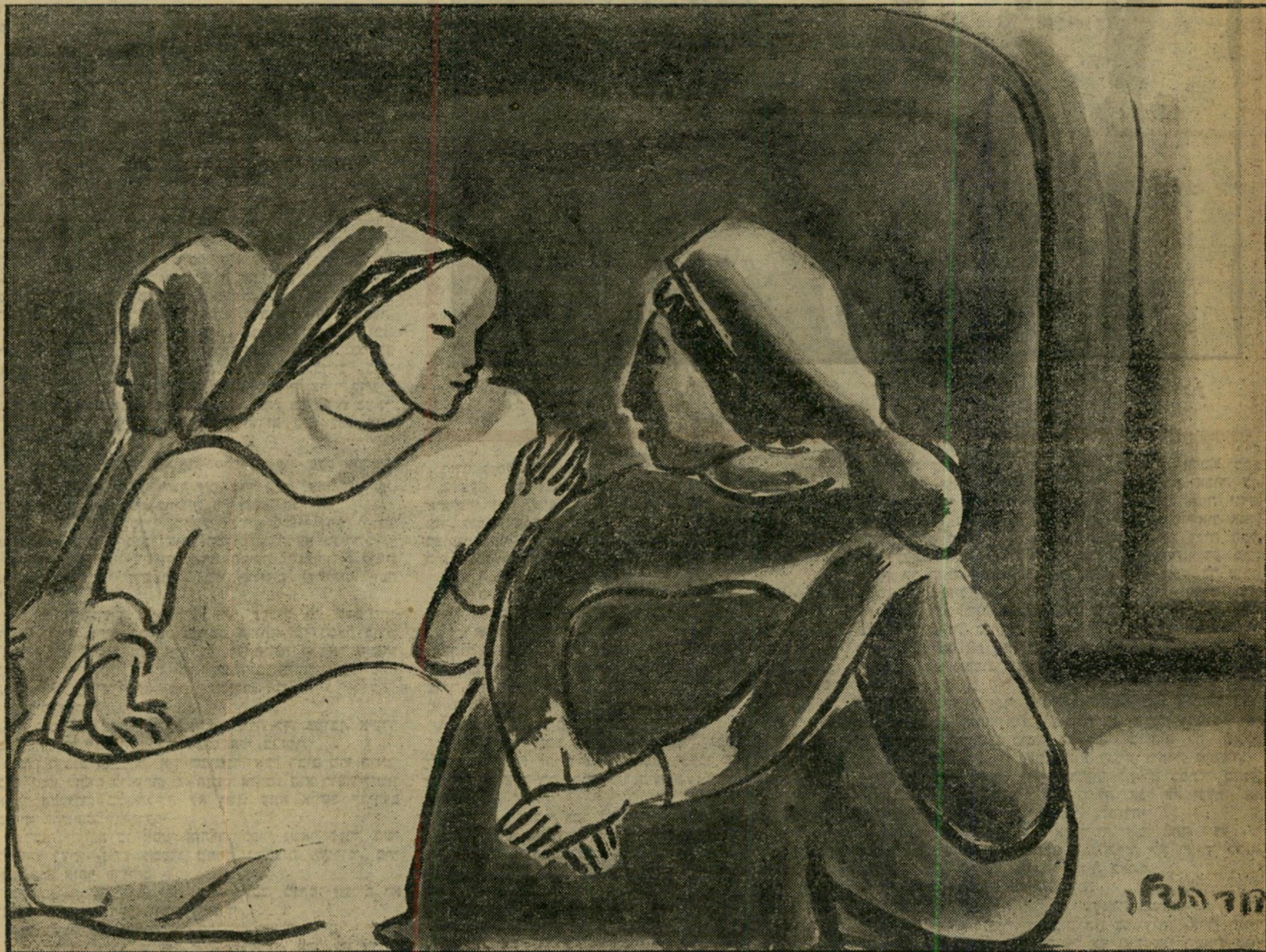
לפני שנה בערך ניגש אליו מישהו במסבאה אחת במארסיי, קרא לו בשמו כאילו הם מכרים ותיקים, בעוד שלאמיתו של דבר לא ראוהו איציק מימיו, והציע לו להעביר חבילה

כל פעם סולון היתה עוגנת במארסיי, היה איציק השמן מגיע בדרכים עקלקלות לסירה. היה פוגש בשוער זקן מוקף כלבים, מקבל מידי שמונה מאות דולאר בשטרות של עשרה וחמישים וחבילה מרובעת עטופה בד מזופת. בדרכו חזרה אל האוניה היה מתעכב במסבאה רגל החזיר הנמצאת ממיל הכניסה למל, שותה כוסית דיבונה, משאיר את החבילה אצל בעל המסבאה לכמה רגעים, ויוצא לתפוש חבר שחזור לאניה שיעביר בשבילו את הכסף. לא ראה טעם להעמיס על עצמו סכנה כפולה, גם של החבילה וגם של הכסף. אחרי שהיה פותר את בעיית הדולארים, היה חוזר למסבאה, לוקח את החבילה שהשאיר ונכנס אתה לבית השימוש. שם היה קושר את החבילה לשוק רגלו ונכנס לשטח הנמל.

גם הפעם נכנס לרגל החזיר, אבל אחרי ששתה את הדיבונה, לא יצא לחפש מישהו החוזר לאוניה שלו, מפני שידע שאיש מלבדו לא ירד לחוף. נכנס ישר לבית השימוש, החביא על גופו את החבילה ואת הדולרים. "כאשר אבדתי אבדתי", חשב לעצמו ונכנס בשער הנמל. הזינדארם עצר בו, העיף מבט ונתן לו לעבור בלי חיפוש. בדרך לרציף עלה חיוך על פניו של איציק, כשנוכר מאיו סכנה נמלט, אבל מיד מחק את החיוך, כשנוכר שהסכנה עדיין לא חלפה.

באותו ערב הפליגו. מסיבות סתומות אצה לו לרב החובל דרכו המטען כלל ארגונים גדולים שהוטענו בזה אחר זה. כשהמטען מרוכז בארגונים גדולים ואין בו חבילות קטנות, אפשר להטעין אוניה שלמה בכמה שעות, כי עיקר הזמן מתבזבז על הסידורים בבטן האוניה. הכל היה חד וחלק, רק המלחים רטנו על שגשגלה מהם חופשת-חוף, התנחמו בזה שרבי-המלחים אמר שכבר סידר שיצרפו את חופשתם הניכחית שאברה אל החופשה הבאה לכשיגיעו ליפאן, כי עובדים להכניס את סולון לתיקונים במספנת יוקוהאמה.

הפליגו. מי הים שטוחים וחלקים ורק אדחת גלים קטנות

הוד הנחון